

Ivan Rajović

TEK IZAŠLO IZ ŠTAMPE

KNJIGA TUGE I TEŠKOG RAZOČARANJA

(“Važan je kraj”, “Riža” 2020. god. Izdanje autora)

Knjiga “Važan je kraj”, koja je ovih dana izašla u luksuznoj i majstorski urađenoj opremi kraljevačke “Riže”, i pored tematike koja je daleko od razbibrige i zabave u vreme epidemije, predstavlja jedno ozbiljno i vredno delo, iako je u pitanju prva knjiga čoveka koji, verovatno, nikada nije ni pomisljao da se lati pera u spisateljske svrhe. Najkraće rečeno to je knjiga dokumentarističke proze koja se širi u mnogim pravcima, obuhvatajući celokupnost života u današnje vreme, sa svim onim primesama i nijansama koje ga čine. Tako se ova knjiga može čitati i kao psihološka drama, sociološka kritika, pa i kao lakši triler jednostavnog zapleta ali teških scena i neizvesnog kraja. Ono što je takođe zanimljivo jeste da je sam pisac u uvodu najplastičnije, najsazetije i vrlo jasno odredio sebe kao pisca i objasnio šta ga je navelo da napiše knjigu. Obraćajući se čitaocu lično, on, između ostalog, kaže:

“Dragi moj čitaoče, pred Tobom je jedna tužna knjiga, ili knjiga tuge i teškog razočaranja. Možda bi čak bilo najbolje reći - *potresna*, pošto su nas učili da knjige ne mogu da budu tužne, a ljudi mogu, bar poneki i bar još neko vreme. Ono što je njen sadržaj, smešten među ove ljupke korice, možda i neće svakog da rastuži, to mi nije ni bio cilj, ali sam siguran da nikoga neće ostaviti ravnodušnim, budući da je pisana iskreno i na osnovu činjenica koje su očigledne i dostupne svakome ko u njih posumnja.

Ovo je priča o jednoj porodici koja je postala nesrećna onda kada je trebalo da uživa u sreći i blagodetima svog zajedništva i zajedničkog truda. Priča je to

koja, možda, danas nije ni neobična, ni usamljena, ali se retko ko, ili niko, ne usuđuje da o tome govori. A ja sam se, eto, usudio, svestan da nekima to neće biti baš po volji. Ali kad nesreća neočekivano zadesi čoveka, ona traži da bude bar obelodanjena, ako ne može biti pobeđena, jer život je takav, pa dobro, kao što nam je poznato, pobeduje samo u stripovima i lošim romanima, u životu je to sasvim drugačije. Zato život i jeste nepredvidljiva pojava u kojoj uglavnom dobri stradavaju, a oni drugi, manje dobri, okite se tuđim lovorkama i prigrabe tuđe zasluge i sve ono što uz to ide.

Ova knjiga je sažetak čitavog mog burnog i ispunjenog života i ona je nastajala nezavisno od moje volje, čak bi se moglo reći sasvim suprotno od nje, u potaji moje povišene svesti zaokupljene mnogo prozaičnijim zadovoljstvima. Da je pisana pre samo tri godine, bila bi to prava oda ili panegirik porodičnoj slozi i zajedničkom uspehu, vatromet roditeljskog ushićenja, dečjeg oduševljenja i svojevrstan priručnik o uzlaznoj putanji sportskog uspeha jednog dečkića iz unutrašnjosti i kolektivnom porodičnom zalaganju oko istog cilja. Ali ova knjiga je nešto sasvim drugo, ona je hronika jednog fijaska, neočekivanog i tim više bolnog i začuđujućeg.

U jednom trenu, kao na mig nekog zlog demona, srušila se *kula od karata* koje donose sreću, utihнуla je i zgasnula iluzija o *plesu na krovu sveta*, pogasila su se svetla pozornice na kojoj je moja porodica odigrala svoju tragikomediju u konačnoj i podmukloj režiji zlobnika i zavidljivaca. Za vreme dovoljno da pljesneš dlanom o dlan, da kažeš „faul“ ili popiješ espresso, potonuo je „Titanik“ Pešića i sve što je lepo, uspešno i za ponos, pretvorilo se u svoju suprotnost, u olupinu neostvarenog života. Postalo je bol, očaj, nerazumevanje, postalo je neverica praćena najcrnjim slutnjama i nadolazećim namerama, željom za samouništenjem kao jedinim ishodištem i za druge željenom završnicom.

Znam, ima onih koji će me razumeti, možda čak i neku pouku iz svega ovoga izvući, jer ovo nije samo tužna priča o Pešićima. Ovo je hronika novog doba poremećenih ljudskih vrednosti. Dokument je to o onome šta mogu pare da učine ljubavi i slozi i do koje mere zavist, gramzivost, oholost i najobičnija ljudska podlost mogu da potkopaju i sruše harmoniju porodičnog života sazdanu na zajedničkom trudu i krunisanu ostvarenjem zajedničkog sna.

Ne sumnjam da ima i onih koji će likovati govoreći „Tako mu i treba“, kao što u svakom sportskom događaju, a i životu bez sporta, ima navijača i onih koji

osporavaju tuđe rezultate, čak i kad su oni očigledni, i naročito tad. To su oni kojima je duševna hrana da se slade tuđom nesrećom. A ima li za to boljeg primera nego kad se uspešni sin odrekne oca, onog koji ga je fizički stvorio i do uspeha doveo, a onda biva optužen da je bacio oko na sinovljeve pare, na njegovo bogatstvo stečeno sopstvenim kvalitetima i časnim i poštenim poslom? Nema, naravno. I možda su u pravu ti dušebrižnici i zagovornici srpske svekolike osobenosti sazdane na prizivanju svega samo „da komšiji crkne krava“. Možda mi tako i treba jer sam zanet onim što je pozitivno zanemario iskonsko pravilo *da velika sreća ne dolazi bez velike nesreće*, a o tome je trebalo blagovremeno razmišljati, još dok su mi drugi pleli omču za vešanje, *od čvrstih niti sopstvene zlobe i pakosti*.

Biće i onih koji će pitati: „Zašto ti je ovo trebalo, Saša, i kakva je svrha iznositi porodične spletke i drame pred sud javnosti, zabavljene samom sobom i svojim trivijalnim životima?“.

Možda znam odgovor, a možda i ne znam. Poriv je to koji se javi u čoveku i kojem se ne može odoleti. Jedini način da nađem svoj mir, kao neka motivaciona radionica iz koje ću izaći čist pred samim sobom i spreman da se suočim sa sopstvenom završnicom, lišen svake sumnje da sam negde pogrešio i suočen sa činjenicom da mi je moje dobro vraćeno na najgori mogući način i, što je teže, na banalan, neviteški i nečastan način primeren najgorim seoskim zazjavama i spadalima.

Ova knjiga je skraćena varijanta *sabranih dela* moje tuge, ogorčenja i drhtavi pokušaj iskupljenja. Mnogo toga sam još mogao da kažem, mada je suština tu. Mnogo je žešće sve ovo moglo da bude, jer tema to zahteva. Ali, trebalo je smiriti strasti, obuzdati emocije, usmeriti i pripitomiti misli, a to nije nimalo lako.

A ja bih da svoju krivicu, čak i ako je ima, ponesem u grob, ali muški, dostojanstveno i uveren da sam činio dobro, čak i ako sam pogrešio - da je to bilo sa najboljim namerama ili bar u zabludi i neznanju da činim zlo.”

Saša Pešić je rođen 1. januara 1964. god. u Nišu. Tu je započeo školovanje koje je nastavio u Nemačkoj, gde odlazi za svojim roditeljima sa nepunih deset godina. Bavio se raznim stvarima i opasnim poslovima, kao mnogi „žestoki momci“ koji su u to vreme odlazili na Zapad da se oprobaju u sticanju kapitala, veza i društvenog statusa. O svemu tome Saša tek namerava da piše i objavljuje svoja sećanja, bez ulepšavanja i izbegavanja tema koje su bile nedostupne javnosti.

U Srbiju se, kao zreo i uspešan čovek, muž i otac dvoje dece, vraća 1993. god. gde i danas živi, uglavnom od uspomena, delimično izopšten iz javnog života. Od dolaska pa do pre tri godine intenzivno je radio kao menadžer, trener i savetnik svoga sina koji je u međuvremenu postao profesionalni sportista, reprezentativac i trenutno jedno od najčuvenijih imena srpskog sporta. O svom usponu i onome što je potom usledilo Saša piše u ovoj knjizi i onima koje će tek uslediti.

Ivan Rajović

Ivan Rajović

01.06.2020.g.

PR
DIOGEN pro kultura
<http://www.diogenpro.com>